

ρική μέση με κοριτσίστικο νάζι· πετούσε από τη χαρά της· και τὰ παλιά στραβοπατημένα της γοβάκια έκαναν μικρές, εα-
θιές γουδίτσες στὸν ἄμμο.

Δὲν εἶχε ἀκόμα στρίψει τὸν κάθο, κι ἄγριες φωνές και
κλάματα ἀκούστηκαν στὸ ἀκρογιάλι.

Πετάχτηκα ἀπάνω, ἔτρεξα· πέρα, στὸν ἄλλο κάθο, γυναί-
κες σκλήριζαν, σὰ νὰ 'σερναν μοιρολόι· ἀνέβηκα σ' ἓνα βρά-
χο, βίγλιστα· ἀπὸ τὸ χωριὸ ξεκινούσαν ἄντρες και γυναῖκες κι
ἔτρεχαν, πίσω τους τὰ σκυλιὰ γάβγιζαν, δυὸ τρεῖς καθαλά-
ρηδες χιμοῦσαν μπροστά, κι ἀνέβαινε πυκνὸ σύννεφο ὁ κουρ-
νιαχτός.

«Κάποιο δυστύχημα» συλλογίστηκα, και κατηφόρισα βια-
στικά πρὸς τὸν κάθο.

Ὅλοένα ἀκούγονταν και πιδ δυνατὰ ἡ βουή· ὁ ἥλιος εἶχε
βασιλέψει, δυὸ τρία ἀνοιξιάτικα τριανταφυλλένια συννεφάκια
εἶχαν ἀκινήτησε στὸν οὐρανό. Ἡ σκυιά τῆς Ἀρχοντοπούλας
εἶχε πετάξει καινούρια πράσινα φύλλα.

Ἄξαφνα ἡ μαντάμ Ὁρτάνς κύλησε μπροστά μου· γύριζε
πίσω ξεμαλλιασμένη, λαχανιασμένη, και τὸ ἓνα γοβάκι τῆς εἶ-
χε φύγει. Τὸ βαττοῦσε στὸ χέρι κι ἔτρεχε κι ἔκλαιγε.

— Κουμπάρε... Κουμπάρε... μοῦ φώναξε και τρέκλισε νὰ πέ-
σει ἀπάνω μου

Τὴν ἀναστύλωσα.

— Γιατί κλαῖς, κουμπάρα;

Και τὴ βοήθησα νὰ βάλει τὸ ξεπατωμένο της γοβάκι.

— Φοβοῦμαι... φοβοῦμαι...

— Τί;

— Ὁ θάνατος.

Εἶχε μυριστεῖ τὴν ὁσμὴ τοῦ θανάτου στὸν ἀγέρα και τρό-
μαξε. Τὴν πήρα ἀπὸ τὸ πλαδαρὸ μπράτσο, μὰ τὸ γέρικο κορ-
μί ἀντιστέκονταν κι ἔτρεμε.

— Ντὲν τέλω... ντὲν τέλω... σκλήριζε.

Φοδύταν ἡ δύστυχη νὰ ζυγώσει σὲ μιὰ περιοχὴ ὅπου εἶχε
πατήρει ὁ θάνατος. Νὰ μὴν τὴ δεῖ ὁ Χάρος και τὴ θυμηθεῖ...

“Όπως όλοι οι γέροι, προσπαθοῦσε κι ἡ κακόμοιρη ἡ Σειρήνα μας νὰ κρυφτεῖ στοὺς χορτάρια τῆς γῆς, νὰ γίνηι πράσινη· νὰ κρυφτεῖ στοὺς χῶμα, νὰ γίνηι σκούρα καφετιά, νὰ μὴν μπορεῖ ὁ Χάρος νὰ τὴν ξεχωρίσει. Εἶχε ζαρῳσει τὸ κεφάλι μέσα στοὺς παχουλούς καμπουριασμένους ὤμους τῆς· ἔτρεμε.

Σοῦρθηκε σὲ μιὰν ἐλιά, ἀνοιξε τὸ μπαλωμένο πᾶλτουδάκι τῆς.

— Σκέπασέ με, κουμπάρε, εἶπε· σκέπασέ με καὶ πῆγαινε.

— Κρυώνεις ;

— Κρυώνω, σκέπασέ με.

Τῇ σκέπασα, ὅσο μποροῦσα πιὸ πιτῆδεια, νὰ μὴν ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ χῶμα, κι ἔφυγα.

Ζύγωνα πιά τὸν κάδο· ξέκρινε τώρα καθρὰ τὰ μοιρολόγια. Ὁ Μιμηθὸς πέρασε ἀπὸ μπροστά μου τρεχάτος.

— Τί ’ναι, Μιμηθὸς ; φώναξα.

— Πνίγηκε ! Πνίγηκε ! μοῦ ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ σταματήσει. Πνίγηκε !

— Ποιὸς ;

— Ὁ Παυλὴς τοῦ Μαυραντώνη !

— Γιατί ;

— Ἡ χήρα...

Ἡ φωνὴ χάθηκε μέσα στοὺς σύθρηνο. Ἔτσι ἀνέρα ποὺ στάθηκε ἡ λέξη, γέμισε ὁ σκότεινὸς ἀγέρας ἀπὸ τὸ σπαρταριστό, ἐπικίντυνο κορμί τῆς χήρας.

Εἶχα φτάσει· τοὺς ἐράχους δπου ἦταν μαζεμένο τὸ χωριό. Οἱ ἄντρες στέκουνταν ἀμίλητοι, ξεσκούφωτοι, οἱ γυναῖκες μὲ κατεδασμένα τὰ τσεμπέρια στοὺς ὤμους· συρομαδιῶνταν καὶ σκλήριζαν, κι ἀπάνω στὰ χαλίγια ξαπλωμένο ἓνα φουσκωμένο κατὰμπλαδο κορμί. Ὁ γερο-Μαυραντώνης στέκουνταν ἀπὸ πᾶν τοῦ ἀκίνητος καὶ τὸ θωροῦσε· μὲ τὸ δεξὸ τοῦ χέρι ἀκουμποῦσε στὸ ραβδί του κι ἔσχυθε· μὲ τὸ ζερβὸ τοῦ φούχτωνε τὰ ψαρά, στριφτὰ γέλια του.

— Ἀνάθεμά σε, χήρα ! ἀκούστηκε ξάφνου μιὰ στριγγιὰ φωνή. Ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τὸ ἔρεις !

Μιά γυναίκα ἀνατινάχτηκε ἀπὸ χάμω, στράφηκε στοὺς ἀν-
τρες :

— Δὲ βρίσκειται, μωρέ, στὸ χωριό μας ἕνας ἀντρας, νὰ τὴ σφά-
ξει στὰ γόνατά του ἀπάνω σὰν ἀρνί ; Φτοῦ σας !

Κι ἔφτυσε στοὺς ἀντρες ποὺ τὴν κοίταζαν ἀμίλητοι .

‘Ο Κοντομανολιός, ὁ καφετζής, πετάχτηκε :

— Μὴ μᾶς ντροπιάζεις, Ντελκατερίνα, φώναξε· μὴ μᾶς ντρο-
πιάζεις, κι ἔχει καλοὺς ἀντρες τὸ χωριό μας καὶ θὰ τὸ δεῖς !

Δὲ βᾶσταξα :

— Ντροπή, παιδιά ! φώναξα· τί φταίει ἡ γυναίκα ; Ἔτσι ἦταν
τὸ γραφτό του. Φοβηθεῖτε τὸ Θεό !

Μὰ κανένas δὲν ἀπηλογήθηκε.

‘Ο Μανόλακας, ὁ ἐξάδερφος τοῦ πνιμένου μὲ τὸ θεόρατο κορ-
μί, ἔσκυψε, ἄρπαξε στὴν ἀγκυλιά του τὸ κουφάρι τοῦ πνιμέ-
νου καὶ τράβηξε μπροστά, κατὰ τὸ χωριό. Οἱ γυναῖκες σκλη-
ρίζαν καὶ τσαγκρουνομαδιοῦνταν, κι ὡς εἶδαν τὸ κουφάρι νὰ τὸ
παίρουν, χύθηκαν νὰ γαντζώσουν ἀπάνω του· μὰ ὁ γερο-Μαυ-
ραντώνης ἄπλωσε τὸ ραβδί του, τὶς ἀναμέρισε καὶ μπῆκε μπρο-
στά. Καὶ πίσω του ἀκλουθοῦσαν μοιρολογώντας οἱ γυναῖκες,
πιδὶ πίσω, ἀμίλητοι, οἱ ἀντρες.

Χάθηκαν μέσα στὸ σούρουπο, ἀκούστηκε πάλι ἡ σιγανὴ ἀ-
ναπνοὴ τῆς θάλασσας. Κοίταξα γύρα· εἶχα ἀπομείνει μόνος.
— Ἄς γυρίσω πίσω, εἶπα· μπόλικο φαρμάκι εἶχε, δόξα σοι ὁ
Θεός ! καὶ τούτη ἡ μέρα.

Πῆρα τὸ μονοπάτι, συλλογισμένος· στὸ μεσόφωτο ξέκρινα
τὸν μπαρμπά· Ἀναγνώστη ποὺ στέκουνταν ἀκόμη σὲ μιὰν πέ-
τρα· εἶχε ἀκουμπήσει τὸ πηγούνι του στὸ ἀψηλὸ ραβδί του καὶ
κοίταζε τὴ θάλασσα.

Τοῦ φώναξα, δὲν ἄκουσε· ζύγωσα, μὲ εἶδε, κούνησε τὸ κε-
φάλι :

— Παντέρμε κόσμε ! μурμυρίσε. Κρίμα στὰ νιάτα ! Μὰ δὲν
μποροῦσε ὁ μαυροσκότεινος νὰ θαστάξει τὸν καημό, ἔπεσε στὴ
θάλασσα καὶ πνίγηκε. Γλίτωσε.

— Γλίτωσε ;